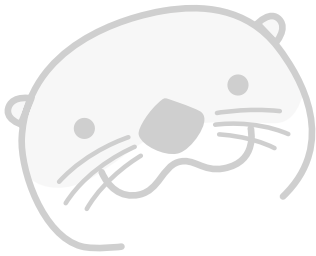

๑๕๗

เสน่ห์รักขุนนางหญิง

3

หลินจยาเจิง 林家成

เขียน

เลี้ยวเงินจู

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ก ั ณ

เงินทรงค้อยๆเปิดจดหมายฉบับนั้น เนื้อความมีเพียงว่า ‘พุน้ำใส
สายลมอ่อน ศาลากลางน้ำใต้แสงจันทร์ หวังจะได้ล่องเรือกับซิงซิง ชมจันทร์
กลางสายลม ลี้มรสสุราซิงอวีน’

-หลินจยาเจิง

คำนำสำนักพิมพ์

ในที่สุด **อาหรง** ก็เดินทางมาถึงเมืองเจียนคัง และเพื่อจะพาตัวเองให้พ้นจากการถูกตีตราว่าเป็นหญิงชาติกำเนิดต่ำต้อย และขึ้นมาอยู่ในสถานะอันทรงเกียรติ นางต้องใช้เล่ห์คิดหาสารพัดหนทาง ทว่าสุดท้ายสิ่งๆ ที่คิดว่าจะได้ใช้ชีวิตอย่างสงบสุข ตัดขาดทางโลก ชื่อเสียงกลับต้องมาพัวพันกับบุรุษที่มีฐานะสูงส่งไม่ธรรมดาถึง “5 คน”! ทั้งยังถูกตราหน้าว่า “นักพรตหญิงมากชู้”! ไหนจะต้องตกเป็นที่จับจ้อง ถูกลากเข้าไปในวังวนของคลื่นลมแห่งการเมืองอันเหลวแหลกและความอิจฉาริษยาของสตรี เรียกได้ว่าเล่มนี้อาหรงของเราต้อง “วิ่งสู้ฟัด กัดฟันสู้” อย่างมาก เพื่อให้เป็นที่ยอมรับในสังคมที่ปัญญาชนชั้นสูงฉาบฉวยคดเคี้ยวแสวงหาแต่สิ่งหรรษาจอมปลอมเป็นใหญ่แบบนี้ ส่วนเรื่องบุรุษที่อาหรงมีใจให้ แน่่อนว่าต้องเป็นหนุ่มรูปงามสกุลหวังแห่งกลางหย่า เพียงแต่นางยังคงใจแข็งนัก ใจแข็งแค่ไหน และ **หวังหง** ต้องห่มเทเพียงใดเพื่อให้ได้ใจนาง ต้องตามไปลุ้นกัน

๐๕๗

“ข้าจะไม่ต่ำต้อยอีกต่อไป”

ต่อให้ไม่มีคนเคารพยำเกรง

แต่ก็จะมีใครกล้าดูแคลนข้าแน่นอน

ไม่กล้าหยอกล้อสับประมาทตามอำเภอใจอีก

...หากได้รับการยอมรับจากเหล่านักปราชญ์และปัญญาชน

ทุกคนย่อมยินยอมให้เกียรติข้า!

ไม่ว่าอยู่หรือตาย ก็ล้วนมีเกียรติ!

มาเยือนถึงเรือน

คืนนั้น ผ่านไปอย่างราบรื่น

เงินทรงตื่นขึ้นเพราะแสงตะวันสีทองสาดส่อง นางหันไปมองแสงสว่าง
สดใสด้านนอก ได้ยินเสียงนกร้องเจื้อยแจ้ว เสียงผู้คนร้องยินดีแว่วมาเบา ๆ
ก็ค่อย ๆ คลิย้ม ข้ามาถึงเจียนคังแล้ว!

เจียนคังเป็นชื่อที่แสนงดงามและห่างไกลยิ่งนัก ที่นั่นเงินทองมากมาย
ราวกับของไร้ค่า สุราและเนื้อมีเหลือเพื่อจกเลี้ยงหมูหมาได้ มีแต่ความ
ครึกครื้นไม่ขาด เสบียงอาหารใช้อย่างไรก็ไม่วันหมด

เจียนคังในความทรงจำของคนที่มีชีวิตมาสองชาติเช่นนาง เป็นดังที่สถิติ
ของทวยเทพก็ไม่ปาน อยู่ห่างไกลจากศึกสงคราม ไม่มีการแก่งแย่งช่วงชิง
มีเพียงความหรูหราฟุ้งเฟ้อ ความมั่งคั่ง และความสงบสุขไร้ที่สิ้นสุด

เงินทรงค่อย ๆ เลิกผ้าห่มออก ลูกขึ้นจากเตียง เดินอมยิ้มไปนั่งลง
หน้าคันท้องทองแดง เวลานี้นางมีทรัพย์สินเงินทองมากพอที่จะใช้ชีวิตอยู่อย่าง
สุขสบายในเมืองเจียนคังแล้ว...สิ่งที่นางต้องการเหลือเพียงไม่ต้องกลายเป็น
อนุภรรยาและของเล่นให้บุรุษส่งต่อผ่านมือกันไปมา ตอนนี้นางต้องใช้ความ
พยายามทั้งหมดเพื่อจะได้พบฝ่าบาท ได้รับความเห็นชอบจากเขาให้ “ไม่ต้อง
แต่งงานตลอดชีวิต!”

คิดแล้วเงินหรงก็คลอเพลงในลำคอ

ป้าผิงรอปรับนับติดอยู่ด้านนอกนานแล้ว พอได้ยินหนี่ว่หลางคลอเพลง ก็อดยิ้มไม่ได้ “หนี่ว่หลางตื่นแล้วหรือเจ้าคะ วันนี้โยถึงได้อารมณ์ดีเช่นนี้ล่ะ เจ้าคะ”

ว่าพาลางยกสิ่งของเครื่องใช้สำหรับใช้ล้างหน้าบัววนปาก ผลักประตูเข้ามา เงินหรงยิ้ม “มิใช่เพียงวันนี้ นับจากนี้ข้าก็จะใช้ชีวิตอย่างมีความสุข” นางมองใบหน้าสดใสมิชีวิตชีวา ผมสยายยาวในคั่นห้อง แล้วกะพริบตาปริบๆ อย่างซุกซน

ป้าผิงหัวเราะเบาๆ สงามยยาวพาลางเอ่ยว่า “ถ้าเช่นนั้นหนี่ว่หลางจะซื้อ ที่นาในเมืองเจียนคังนี้หรือไม่เจ้าคะ”

“ที่นาแน่นอนว่าต้องซื้อ ทว่าผู้สูงศักดิ์ในเมืองเจียนคังนี้มีมากเหลือเกิน หากข้าจะซื้อ ก็จำต้องเข้าเฝ้าบาทเสี้ยวก่อน” มีเพียงเช่นนี้เท่านั้น นางจึงจะสามารถรักษาที่นาเหล่านั้นเอาไว้ได้ เพราะที่ดินรอบเมืองเจียนคังล้วนเป็น ของตระกูลใหญ่ต่างๆ ต่อให้ตอนนี้จะยังไม่ใช่ ทว่าหลังจากนี้ก็ถูกพวกเขา ใช้กำลังยึดครองไป

ส่วนเรื่องร้านค้าอาจลองพิจารณาได้

เงินหรงลุกขึ้นยืนกางแขน สวมเสื้อตัวนอกสีเขี้ยว พาลางคลอเพลง อีกครั้ง

นางเดินออกมาที่ลานเรือนย่อมๆ ด้านหลังติดกับถนนเล็กสายหนึ่ง ซึ่งเป็นสถานที่ที่พวกชาวบ้านใช้แลกเปลี่ยนค้าขายกันเป็นประจำ บรรยาการ คึกคักยิ่งนัก

เงินหรงสั่งให้บ่าวยกตั้งมาตั้ง แล้วนอนเอกเขนกกับแสงแดดอย่าง เกียจคร้าน พาลางฟังเสียงคึกคักของผู้คนด้านนอก

ผ่านไปสักพักเงินหรงที่หลับตาอยู่ก็เอ่ยว่า “ลู่ซัง เตรียมเทียบให้ข้า ฉบับหนึ่ง นำไปที่จวนสกุลเงินแห่งเจียนคังเพื่อขอเข้าพบ”

ลู่ซังรับคำสั่งแล้วรีบไปจัดการทันที

จากนั้นเงินหรงก็สั่งป้าผิง “เจ้าส่งคนสักสองคนไปแอบสืบเรื่องพี่ใหญ่

ของข้าให้ละเอียด จำเอาไว้ ข้าต้องรู้ทุกเรื่องของเขา”

“เจ้าค่ะ”

ผ่านไปพักใหญ่ เฉินหรงก็ลืมตาขึ้น เอ่ยกับสาวใช้อีกคนว่า “นำคันท่องมา”

“เจ้าค่ะ”

ไม่นานคันท่องทองแดงบานหนึ่งก็ยื่นมาตรงหน้านาง

เฉินหรงรับมา เอียงคอมองใบหน้าขาวนวลเนียนเอิบอิมังดงามแต่กำเนิดในคันท่อง แล้วยกมือซ้ายขึ้น ใช้เล็บยาวที่ปลายนิ้วลากผ่านแก้มของตน จู่ๆ ก็ถามว่า “เจ้าว่า หากข้ากรีดตรงนี้สักแผลจะเป็นเช่นไร”

สาวใช้สะดุ้ง เอ่ยด้วยความตกใจ “หนึ่งริ้วกลาง ไม่ได้เด็ดขาดนะเจ้าค่ะ ไม่ได้เด็ดขาดเจ้าค่ะ!”

เฉินหรงชำเลื่องมอง เอ็ดว่า “กลัวอะไร ข้าก็แค่พูดเฉยๆ”

นางยังคงมองตนเองในคันท่อง ลากเล็บไปมาบนใบหน้า สุดท้ายก็วางคันท่องลง พิมพ์ว่า “ก็ยังไม่กล้าและไม่ยินยอมอยู่ดี”

นางเอนหลังอีกครั้ง หลับตาลง

สาวใช้หลังเหวี่ยงเย็น เห็นนางหลับตาลงแล้ว ก็รีบเดินไปเก็บคันท่องมา ไม่รู้ว่าผ่านไปนานเท่าใด ป้าผิงกลับมา เอ่ยเสียงเบาว่า “หนึ่งริ้วกลาง หลางจวินตามหาท่านให้ทั่วเลยเจ้าค่ะ”

เฉินหรงรับว่า “อืม” เอ่ยว่า “เจ้าไปพาเขามา”

“เจ้าค่ะ”

ผ่านไปครู่หนึ่ง เฉินหรงก็พิมพ์ว่า “เอาแต่นอนอยู่เช่นนั้นน่าเบื่อจัง ต้องให้ลุงซึ่งเจาะช่องเล็กๆ สักช่องที่ผนังด้านหลัง ข้าจะได้มองออกไปข้างนอกได้”

จบคำก็มีเสียงหัวเราะดังมา “อาหรงทำได้เท่านี้เองรี”

เฉินหรงลุกพรวด รีบหันไปเบิกตาจ้องคนที่มา “ท่าน...ท่านมาได้อย่างไร”

ชายหนุ่มอ่อนแอชี้โรคให้สาวใช้ประคอง ค่อยๆ เดินมาที่เบื้องหน้า เฉินหรง พอเขายืนมั่นคงแล้ว สาวใช้ทั้งสองก็ถือวิสาสะเดินเข้าไปในเรือน

ยกตัวหนึ่งออกมาวางให้

ชายหนุ่มนั่งลง

สาวใช้ทั้งสองเริ่มจุก่ายาน อุ่สุรา ทั้งยังจัดวางของว่างและอาหาร
หลายจานไว้เบื้องหน้าเขา

ชายหนุ่มกินของว่างฝีมือประณีตที่ยื่นมาถึงปากคำหนึ่ง ชำเลียงมอง
เงินทรง “ไยจึงตกอกตกใจเช่นนั้นเล่า หรือเจ้าคิดว่าตนเป็นผู้เร้นกายเหมือน
เทพมังกร เห็นหัวไม่เห็นหาง ขอเพียงไม่ก้าวเท้าออกไปข้างนอก ก็จะไม่มีการ
รู้ว่าเจ้าอาศัยอยู่ที่ใดกระนั้นหรือ” เสียงค่อนข้างดัดนี้เป็นของหวนจิวหลาง

เงินทรงค่อย ๆ นั่งลง มองชายหนุ่มหน้าขาวซีดผู้นี้ครู่ใหญ่ จึงเอ่ย
เบา ๆ ว่า “จวินจื่อมาเยือนถึงที่ ไม่ทราบมีสิ่งใดชี้แนะหรือเจ้าคะ”

“ชี้แนะรี ไม่มีหรอก”

หวนจิวหลางปรบมือ ค่อย ๆ ลุกขึ้นยืน หันกายเดินจากไป

พวกสาวใช้ที่เพิ่งจะเตรียมทุกอย่างเรียบร้อย รีบเก็บของอีกครั้ง
ยกตัวกลับไปวางตำแหน่งเดิม หลังจากเก็บกวาดลานเรือนกลับคืนสู่สภาพเดิม
เหมือนก่อนหน้าเรียบร้อยแล้ว คนทั้งกลุ่มก็ค่อย ๆ ขึ้นรถม้าจากไป

รถม้าของหวนจิวหลางเพิ่งวิ่งออกจากประตูลาน ป่าฝิงก็เดินนำ
ตำหลังสกุลเงินเข้ามา เขาเหลือบมองก็เห็นสัญลักษณ์บนรถม้า ครั้นเห็น
ชายหนุ่มร่างผอมอ่อนแอผิวขาวหมดจดหลังม่านรถก็ตกตะลึง

กระทั่งพวกเขาจากไปไกลและป่าฝิงเอ่ยแรงอีกครั้ง เขาจึงสะดุ้ง เอ่ยว่า
“นั่น...นั่นคือบุตรสายหลักแห่งจวนสกุลหวนใช่หรือไม่”

“ใช่เจ้าคะ”

“จริงรึนี้ จริง ๆ หรือนี้...” เขาได้แต่เอ่ยว่า “จริงหรือ” อยู่หลายครั้ง

ตอนที่เดินเข้าไปใกล้เงินทรง ก็ได้ยินสาวใช้คนหนึ่งกำลังถามนางว่า
“หนี่วหลาง นำแปลกจริง ๆ เลยนะเจ้าคะ หวนจิวหลางเพิ่งจะมาถึงไม่ทันไร
ก็รีบจากไป เขาหมายความว่าอย่างไรเจ้าคะ”

เงินทรงหลุบตาลง พลังคลี่ยิ้ม “หมายความว่าอย่างไรนะรี เขาทำ
เช่นนั้นเพื่อบอกข้าว่า พวกเขาล่วงรู้การกระทำของเราทุกอย่าง เรื่องใดไม่มี

ประโยชน์ก็ไม่จำเป็นต้องทำ”

ภายหลังต้องปิดปากให้เงียบกว่านี้ เรื่องที่ข้าคิดทูลขอให้ฝ่าบาทมี
ราชโองการให้ไม่ต้องออกเรือนชั่วชีวิต ไม่อาจพูดกับคนอื่นได้อีกแล้ว

ตอนนี้เอง นางก็ได้ยินเสียงพี่ใหญ่ “อาหรง!”

เงินหรงรีบหันไปมอง

พี่ชายและน้องสาวได้พบกันอีกครั้ง ขอบตากี้แดงขึ้นมา สาวใช้รีบ
เตรียมที่นั่งให้เขา

พอนั่งลงเรียบร้อย เขาก็มองเงินหรงด้วยความห่วงใย กุมมือนาง
พลาถตามอย่างร้อนใจว่า “อาหรง เมื่อวานเจ้าบอกว่ามีแผน แผนอะไร?”

เงินหรงมองเขา พลาถหัวเราะอย่างซุกซน ก่อนจะส่ายหน้าเอ่ยว่า
“ตอนนี้ยังบอกพี่ใหญ่ไม่ได้”

เงินต้าหลงเห็นท่าทางนางเช่นนี้ก็อดหัวเราะไม่ได้ ทว่าไม่นานก็หันบึ้ง
ขึ้นมา “ไม่ถนัดเลยกว่าจะได้พบอาหรงของข้า ไยจึงตัดขาดความสัมพันธ์
พี่น้องได้เล่า”

ว่าแล้วก็ยกมือตบหน้าผากตนเองแรงๆ ทีหนึ่ง “เป็นเพราะพี่ใหญ่
ไม่ได้ความ อาหรงถึงถูกหญิงใจร้ายนั้นทำให้ลำบาก”

เงินหรงรีบส่ายหน้า คว่ามือพี่ใหญ่ไว้แน่น พลาถปลอบว่า “ไม่ต้อง
ร้อนใจ พี่ใหญ่ไม่รู้อะไร ตอนนี้อาหรงร้ายกาจยิ่งนัก หญิงใจร้ายผู้นั้น
ของท่านรังเกอาหรงไม่ได้หรอก”

พี่ใหญ่แย้งขึ้นมา “เจ้าเป็นแม่นางน้อยอายุเพียงสิบกว่าปี จะร้ายกาจ
สักเพียงใดเชียว” เขাজ้องน้องสาว ถามซ้ำๆ ว่า “เมื่อครู่ เหตุใดบุตรสายหลัก
แห่งจวนสกุลหวนถึงได้เดินออกมาจากเรือนอาหาร นี่...”

เขาเก็บงำถ้อยคำที่อยากจะพูดออกมา กัดฟันกรอด จ้องน้องสาว
พลาถเอ่ยอย่างซึ้งซัง “อาหรง เป็นอนุของผู้สูงศักดิ์แม้จะดี แต่เจ้าไม่รู้หรอก
ว่า เหล่าสตรีในเจียนคังนี้ แต่ละคนนิสัยหยิ่งผยอง แม้แต่หวังกงหวงเต่า
ที่เป็นถึงรองเสนาบดี ภรรยาของเขาก็ไม่ยอมให้รับอนุ เจ้าเป็นเช่นนี้ หากไป
เจอนายหญิงไม่ดีเข้า จะทำเช่นไรเล่า”

คาดไม่ถึงว่าเขาจะคิดว่าเงินทรงเป็นนอกห้อง¹ ที่หวนจิวหลงแอบเลี้ยงดูอยู่ข้างนอก

ก็จริง เมื่อคืนเงินทรงเพิ่งจะหาเรือนพักได้ วันนี้หวนจิวหลงก็มาที่สำคัญคือตอนนี้เงินทรงเป็นแม่นางน้อยที่อยู่ลำพัง เขาเป็นบุรุษ กลับเข้าออกเรือนได้อย่างอิสระ ไม่ว่าใครก็ต้องคิดเช่นนี้ด้วยกันทั้งสิ้น

เงินทรงยิ้มเจื่อน ขณะที่ป้าผิงเอ่ยอย่างไม่พอใจทางด้านหลัง “หลง-จิวระวังคำพูดด้วยเจ้าค่ะ! หวนจิวหลงกับหนี่วหลงรู้จักกันเพียงผิวเผินเป็นแค่สหายเจ้าค่ะ”

“สหายรี”

เงินต้าหลงเชื่อกันที เขาหัวเราะเสียงดัง ความกังวลลบไปหน้าหายไปหมดสิ้น “ใช่ๆ ปัญญาชนในเมืองเจียนคังแต่ละคนก็ล้วนเป็นเช่นนี้ ไม่ใส่ใจเรื่องหุยมหิม ไม่อยู่ในกรอบเกณฑ์ กระทั่งสตรีเอง พวกเขาคิดอยากคบหาก็คบ เช่นนี้ก็ดี”

แต่ที่เขาเชื่อเสียแล้ว ช่างอยู่เหนือความคาดหมายของเงินทรงจริงๆ นางไหนเลยจะรู้ว่าปัญญาชนในเมืองเจียนคังนั้นสเปกอย่างยิ่ง มีปัญญาชนคนหนึ่งถึงขั้นลอบเข้าไปในเรือนผู้อื่น นอกกับภรรยาผู้อยู่หลายหน ทว่าไม่ว่าจะเป็นสามีของสตรีผู้นั้นหรือชาวบ้านในเมืองเจียนคัง ต่างไม่เห็นว่ามีผิดปกติ ทั้งไม่รู้สึกว่าสองคนนี้ทำเรื่องชั่วช้าผิดศีลธรรม...ปัญญาชนเหล่านี้ก็เป็นเช่นนี้ พวกเขายกกว่าไม่มีอะไร ผู้คนในใต้หล้าล้วนเชื่อว่าพวกเขาไม่มีอะไรกัน

เงินต้าหลงยังคงหัวเราะเสียงดัง เขาดีใจถึงกับลุกเดินวนไปมาพลางดูมือ เอ่ยกับเงินทรงที่จ้องเขาด้วยความสงสัย “อาหารไม่เคยอยู่ที่เจียนคังมาก่อน ที่นี้ละ ไม่เหมือนกับหนานหยางหรือผิงเจิง คนที่นั่นมีบางเรื่องที่น่าอับอายหลวม ปล่อยตัวตามสบาย...เอะละๆ เรื่องนี้พูดอย่างไรก็ได้ ไม่ชัดเจน อาหารอยู่นานไปก็รู้เอง”

¹ เรียกหญิงอื่นของสามีนอกเหนือจากภรรยาหลัก หรือก็คืออนุภรรยาที่ไม่ได้ผ่านการแต่งงานเข้ามาตามพิธีการ

ใบหน้าเขาเต็มไปด้วยความภาคภูมิใจ มือโพล่หลังเดินวนในลานเรือนรอบหนึ่ง พยักหน้าพลางเอ่ยว่า “อาหารของข้าช่างเก่งกาจยิ่งนัก แม่นางน้อยคนหนึ่งใช้ชีวิตลำพัง ไม่เพียงไม่ได้รับอันตราย ยังคบหากับปัญญาชนอย่างหวนจิวหลาง ทั้งยังซื้อเรือนเช่นนี้ได้ เยี่ยม!” เมื่อครูตอนที่ป่าผิงบอกว่าเงินหรงเป็นคนชื่อนั้น เขายังคิดว่าเป็นเพียงคำพูดลอยๆ คิดว่านี่เป็นเรือนที่หวนจิวหลางมอบให้น้องสาว ตอนนี้รู้แล้วว่าไม่ใช่ จึงถอนหายใจชื่นชมเสียงดัง

จากนั้นเขาก็เอ่ยอย่างสะท่อนใจว่า “อาหาร เจ้าช่างเก่งกาจมีความสามารถกว่าพี่มากนัก”

เงินหรงพลันโบกมือ สาวใช้ทุกคนถอยออกไป

เมื่อในลานไม่มีผู้ใดแล้ว เงินหรงก็เอียงคอหัวเราะคิก มองพี่ชายพลางถามด้วยน้ำเสียงหยอกเย้า “พี่สะใภ้ไม่ดีเช่นนั้น ไยพี่ใหญ่ไม่หย่าร้างกับนางเสียเล่า”

ผู้สูงศักดิ์มากมาย

เดินต่ำกลางตกใจ พลันหัวหน้าขึ้นเสียง “อาหรง พี่สะใภ้ใหญ่ เปรียบเหมือนมารดา ไยเจ้าจึงพูดจาเช่นนี้”

ทว่าพอเห็นเงินหรงก้มหน้าเขาก็ใจอ่อน รีบเอ่ยว่า “เจ้าเป็นแม่นางน้อย คนหนึ่ง คำพูดเช่นนี้ หากคนนอกได้ยินเข้าใจว่าเอาได้ว่าเจ้าไร้มารยาท ไม่มีสัมมาคารวะ อาหรง ปราชญ์เคยกล่าวไว้ พี่สะใภ้ใหญ่ดูจมารดา เจ้าทำเช่นนี้จะถูกผู้คนครหาได้ว่าอกตัญญูไร้คุณธรรม แต่เจ้าวางใจเถอะ ที่นี้มีเพียงพี่ใหญ่เท่านั้น พี่ใหญ่ไม่มีทางพูดออกไปแน่นอน”

เงินหรงตอบเสียงอ่อย “เจ้าคะ อาหรงไม่กล้าแล้ว” นางรู้มาตลอดว่า พี่ใหญ่ค่อนข้างหัวโบราณ ตอนที่นางเอ่ยเช่นนี้ จึงสั่งให้ทุกคนออกไป

เขาเห็นเงินหรงคล้ายยังเสียใจอยู่ก็ถอนหายใจยาว “อาหรง พี่สะใภ้ใหญ่ของเจ้า แม้จะไร้เหตุผล เป็นคนโง่ผางหายาบคาย แต่อย่างไรนางก็ให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่งแก่พี่ใหญ่เจ้า อีกทั้งหลายปีมานี้นางก็พยายาม ประคับประคองครอบครัวเรา ลำบากลำบากไม่น้อย”

เงินหรงขานรับเบาๆ อีกครั้ง

พี่น้องพูดคุยกุสัพเพหระจนตะวันลับขอบฟ้า เขาก็รีบร้อนจากไป

ทันทีที่ออกจากเรือนของเงินหรง เดินต่ำกลางก็หันไปมองประตูเรือนงามประณีต คิดในใจว่า คาดไม่ถึงจริงๆ ผ่านไปไม่กี่ปี น้องสาวที่ดื้อรั้น

หัวแข็งของข้าจะเติบโตใหญ่ถึงเพียงนี้ นางเป็นสตรีตัวคนเดียว ไม่เพียงคบหา
กับปัญญาชนได้ ยังซื้อเรือนที่เจียนคังได้อีก

เขายิ้มอย่างชื่นบาน หันกายรีบเดินกลับไปยังเรือนของตน

ยังไม่ทันเข้าเรือน เงินตำกลางก็ได้ยินเสียงตะโกนคำทอของภรรยาดังออกมา
ผู้ที่นั่งกำลังด่าอยู่นั้น แน่ใจว่าเป็นหฺรู่ฟูเหรินที่แต่งเข้ามาก่อนหน้านี้

คิดถึงอาหารที่ทุกครั้งถูกด่าทอเป็นต้องหวาดกลัวตัวสั่นแอบร้องไห้แล้ว
เขาก็ถอนหายใจออกมา หยุดผีให้ทันที่

รอจนเสียงในเรือนเงียบลง เขาก็ผืนยิ้ม เดินเข้าไปข้างใน

เห็นอาหารกำลังง่วนอยู่หน้าเตา บนใบหน้ายังมีครบหน้าตาให้เห็น ส่วน
ภรยานั้นนั่งนิ่งอยู่ในห้องนอน ไม่รู้ว่ากำลังคิดอะไรอยู่

เขาก็ก้าวเข้าไปในห้องภรรยา

นางแผดเสียงแหลมทันที “ก็โหมงกี้ยามแล้ว เจ้ายังรู้จักกลับมาอีกรี”

เขารีบทำหน้ายิ้มแย้ม เอ่ยว่า “เมื่อครู่เข้าไปหาอาหารมา” เห็นภรรยา
หันมาจ้องเขาอย่างเดือดดาล เตรียมอ้าปากด่า เขาก็รีบเอ่ยต่อ “ช่างน่าสนใจ
จริง ๆ ข้าเพิ่งเข้าไปก็เห็นจิวหลางของสกุลหวนนั่งรถม้าออกมาจากข้างใน
ลานเรือนของนาง น้องสาวของข้าผู้นี้ช่างเก่งจริง ๆ ใช้ชีวิตเพียงลำพัง
ไม่คิดว่าจะคบหากับปัญญาชนเหล่านี้ได้”

น้ำเสียงภาคภูมิใจเต็มเปี่ยม

เขารู้ว่าภรรยาของตนชอบฟังเรื่องเช่นนี้ เป็นดังคาด นางลุกพรวดขึ้นมา
เบิกตากว้าง “บุตรสายหลักแห่งจวนสกุลหวนเข้าออกเรือนนางอย่างนั้นรี”

“ก็ใช่นะลิ”

เขาหัวเราะหึ ๆ เอ่ยอย่างเบิกบาน “ตอนนั้นข้าเองก็ตกใจ ยังคิดว่า
อาหารเป็นนอกห้องของเขาเสียอีก พอถามดู ไม่คิดว่าปัญญาชนผู้นั้นเห็นนาง
เป็นสหาย อาหารช่างเก่งกาจนัก”

นางตบหน้าตนเองอย่างแรงดังเพียะ

เงินตำกลางงงัน ก่อนจะเข้าใจขึ้นมาในทันทีว่าความหงุดหงิดขุ่นเคือง

บนใบหน้านางมีสาเหตุมาจากอะไร จึงนึกเสียใจขึ้นมาภายหลัง รู้ทั้งรู้ว่าภรรยาคนนี้มีก้นใหญ่ไฟส่อง ละมับโลกมาก ไยข้าจึงได้พูดเรื่องเหล่านี้กับนางนะ เอ้อ เขามักเป็นเช่นนั้น ไม่ว่ามีเรื่องตลกอันใดก็อดไม่ไหวต้องเล่าให้ภรรยาฟัง คิดเพียงให้นางมีรอยยิ้มหรือแลกกับความสงบสุขหนึ่งวัน ทำเช่นนั้นจนเคยแล้ว บางครั้งจึงควบคุมปากตนเองไม่ได้

ทันใดนั้นนางก็ลุกขึ้น เดินมาคว้ามือเขา เอ่ยเสียงหวานด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม “พู่จวิน รีบเล่ามาเร็วเข้า ที่เรือนของน้องสาวท่านยังมีอะไรอีก หวนจิวหลางนั่นพูดอะไรกับท่านบ้าง พวกบ่าวเล่า เมื่อครู่ท่านพูดถึงเรือนของนาง เรือนในเจียนคังแพงออกขนาดนี้ เหตุใดนางจึงซื้อได้”

นางถามต่อเนื่องไม่หยุด แม้เขาจะลั้งเล แต่ก็ค่อยๆ ตอบคำถามนางทีละข้อ

ฟังจบ นางก็ปล่อยมือเขา ลุกขึ้นเรียกเสียงแหลม “อาหู่ รีบไปเอาแม่ไก่ตัวใหญ่ในเรือนมาไว้ๆ เราจะไปหาน้องสาวกัน”

ทว่าพอเห็นห้องฟ้าด้านนอกมืดแล้ว ก็พึมพำว่า “ดึกมากแล้ว ไปพรงี้ก็แล้วกัน”

นางถลึงตาจ้องอาหู่ที่ค่อยๆ เดินเข้ามาอย่างหงุดหงิด พลังवाद “มองข้าทำไม ไม่รู้จักดูเวล่ำเวลารึ ดึกปานนี้ ไม่ไปแล้ว! ใส่หัวกลับไปก่อไฟเสีย ข้ายังรออาบน้ำอยู่”

“เจ้าคะๆๆ” อาหู่รีบขานรับรัวๆ ถอยออกไปอย่างรวดเร็ว

คืนนี้สระไม้ใหญ่สกุลเงินนอนไม่หลับ เอาแต่เรียกสามี ถามเรื่องต่างๆ ของเงินทอง จนถึงยามชวดจึงจะผล็อยหลับไป

ฟ้าเพิ่งจะสาง เงินดำหลางก็ได้ยินเสียงตะโกนเอะอะของภรรยาตน “เอาไปทำไมมากมาย ข้าไปหาน้องสาวของตนเอง แค่มแม่ไก่ตัวเดียวก็พอแล้ว ไป ไปเรียกลูกใหญ่และน้ำเล็กมา เราจะไปเยี่ยมน้องสาวด้วยกัน”

ฟังอยู่สักพักเขาจึงลุกจากเตียง ถามว่า “เรียกพวกเขาไปทำไมกัน” นางหันมาถลึงตาใส่เขาอย่างดุตัน จนเขาหืดหวั่นๆ คำพูดที่เหลือจุกอยู่ในลำคอ

ดวงตะวันเพิ่งโผล่พ้นขอบฟ้า คนกลุ่มหนึ่งก็มาถึงด้านนอกเรือนของเงินทอง
อย่างเอิกเกริก

มองตัวเรือนงามประณีต เห็นชัดว่าดีกว่าของตนมาก ดวงตาของ
สะใภ้ใหญ่สกุลเงินรีบกว้างจนแทบถลนออกมา

นางยิ้มพลางเดินบิดเอวไปที่ประตูเรือน

พี่ชายอันธพาลร่างสูงใหญ่กำยำของนางยกมือตบประตูหลายครั้ง
พลางตะโกนเสียงดัง “เปิดประตู เปิดประตู”

เสียงค่อนข้างขรซของชายคนหนึ่งดังตอบมา “ผู้มาเป็นใคร”

สะใภ้ใหญ่สกุลเงินรีบเดินขึ้นหน้ามา ยิ้มเอ่ยว่า “รีบไปรายงาน
หนี่ว่หลางของเจ้า บอกว่าพี่สะใภ้ใหญ่ของนางมาเยี่ยม บอกให้นางออกมา
ต้อนรับ”

บ่าวชราผู้นั้นตอบอย่างเด็ดขาด “พี่สะใภ้ใหญ่ของหนี่ว่หลางรี ใน
เจียนคังนี้ หนี่ว่หลางไม่มีพี่ใหญ่ ไหนเลยจะมีพี่สะใภ้ใหญ่ได้ ฟังข้าให้ดี
หากเป็นพวกที่ไม่เกี่ยวข้องมาหาเรื่องจะไล่ออกไปให้หมด!”

นางหน้าเขียวคล้ำ โมโหจนตัวสั่น น้องชายคนเล็กที่ทาแป้งขาว ผอม
เหมือนลิงซึ่งอยู่ข้างๆ นางเอ่ยด้วยความสงสัย “เกิดอะไรขึ้น ไหนบอกว่า
เป็นน้องสาวของผู้ชายไม่เอาไหนของพี่มิใช่หรือ ไยจึงไม่เกี่ยวข้องกันแล้วเล่า”

นางไม่ตอบ กระทั่งผ่านไปพักใหญ่จึงแผดเสียงว่า “เจ้าหมาแกไม่รู้
ที่ตายนี้กล้าพูดจาเช่นนี้กับข้ารี ไปบอกหนี่ว่หลางของเจ้า พี่ใหญ่เปรียบเหมือน
บิดา นางรู้หรือไม่ว่าบนโลกนี้ยังมีคำว่ากตัญญูอยู่ บอกนางว่า บนโลกนี้ไม่มี
เหตุผลใดที่แม่แต่ญาติพี่น้องก็ตัดขาดได้!” แต่แล้วพลันชะงัก คิดในใจว่า
ไม่ได้ ดำไม่ได้

พี่ชายของนางเอ่ยอย่างเกียจคร้านว่า “พูดให้มากความทำไม พัง
ประตูๆ นี่บุกเข้าไปก็จบแล้ว กระทั่งพี่สะใภ้ใหญ่มายังไม่ยอมเปิดประตูให้
น้องสาวเช่นนี้ควรสั่งสอนให้รู้สำนึกเสียบ้าง”

ทั้งคู่ตะโกนโหวกเหวกแสบแก้วหู แต่ในเรือนยังสงบเงียบ ห่างออกไป
ร้อยห้าสิบก้าว ผู้อารักขาร่างสูงใหญ่กลุ่มหนึ่งของตระกูลขุนนางเดินออกมา

จากประตูข้าง ท้าทางถ่มทิ้ง มือกดดาบที่เอว ตะโกนเสียงขรึมว่า “ผู้ใด มาก่อกวนโยยวายที่นี่”

ทั้งสะใภ้ใหญ่สกุลเงินและพี่ชายของนางต่างโค้งเอวฉีกยิ้มทันที เอ่ยอย่างร้อนรนว่า “มิได้ก่อกวน มิได้ก่อกวนเจ้าค่ะ เรามาเยี่ยมญาติเจ้าค่ะ”

ผู้อารักขาเหล่านั้นเคยพูดเหตุผลกับคนฐานะเช่นนี้ตั้งแต่เมื่อใด พวกเขาตีหน้าเคร่ง สาวเท้าเข้ามาพร้อมชักดาบคมกริบนำกล้าวข้างเวยออกจาก ผักซุ่นหนึ่ง เครื่องแต่งกายซึ่งบ่งบอกสถานะของตระกูลปลิวสะบัดตามลม ชวนให้เกรงขาม

สะใภ้ใหญ่สกุลเงินตื่นตระหนกจนหวีดร้อง โบกมือพลางละล้าละลักว่า “เราไปแล้ว ไปแล้วเจ้าค่ะ” คนทั้งกลุ่มรีบวิ่งเตลิดกลับไปอย่างรวดเร็ว

ป้าผิงที่แอบมองผ่านช่องประตูอยู่ เห็นเช่นนั้นก็โล่งอก เดินไปหา เงินทรงซึ่งกำลังปรับสายพิณอยู่ในห้อง “พวกนางไปแล้วเจ้าค่ะ โชคดีที่ หนี่ว์หลางปราดเบื่อง” ป้าผิงทวนคิดว่า วันนั้นหากหนี่ว์หลางไม่ตัดสัมพันธ์ อย่างเด็ดขาดละก็ ตอนนี้จะเป็นอย่างไหน แค่นี้ก็ใจสบายใจแล้ว

วันเวลาอันสงบสุขแสนสบายผ่านไปอย่างรวดเร็ว หลังจากวันนั้น สะใภ้ใหญ่ ยังแอบส่งพี่น้องของนางมาสองครั้ง ส่วนตัวนางเองก็มาสองครั้ง ทว่าไม่ว่า นางจะเสียงอ่อนเสียงหวาน มีมารยาท หรือใช้รอยยิ้มเข้าสู้เพียงใด ทันทิ ที่พวกป่าวเห็นนางมา ปฏิกริยาแรกคือปิดประตูลงกลอนแน่นหนา

สะใภ้ใหญ่จึงได้แต่ไปหาสามีของตน แต่เขาเป็นคนหัวโบราณ แม้ปกติ จะไม่กล้าหือกับนาง ทว่าทันทีที่พูดถึงเงินทรง เขาก็บอกปัดว่า เขากับ น้องสาวคนนี้ตัดขาดความสัมพันธ์กันแล้ว มีครั้งหนึ่งนางสั่งให้พี่น้องของตน ลากตัวเขามาด้วย ทว่าสามีไม่เอาไหนเพียงแคเรียกน้องสาวเบาๆ สองที พอเห็นว่าคนข้างในไม่สนใจ ก็หันหลังจากไป นางตามอย่างไรก็ตามไม่ทัน

แม้จะแอบแค้นเคืองอยู่ในใจ ทว่ายิ่งคิดก็ยิ่งรู้สึกน่าเบื่อ กระทั่งมา วันนี้ นางไม่เพียงเห็นรถม้าของจวนสกุลหวนเข้าออกเรือนนั้น แต่ยังเห็นรถม้า ของจวนสกุลเงินสายหลักด้วย!

สะใภ้ใหญ่ถอยหลังไปก้าวหนึ่ง แขนงตัวติดกับผนังศิลาของทางเดิน ในตรอก นัยน์ตาลุกวาว จับจ้องไปที่ประตูเรือน

น้องสาวรูปร่างหน้าตางดงามเย้ายวนสวมชุดสีเขียวอ่อนลายใบไม้ขลิบลีฟ้าคราม เก๋กลัวยาวหลวมปักปิ่นไข่มุกเม็ดใหญ่ไหวไปมา ทำสวมรองเท้าไม้ค่อยๆ เดินมาต้อนรับรถม้าสามคัน หลังจากการระคนในรถม้าแล้ว ผู้สูงศักดิ์ที่เห็นก็รู้ว่าไม่ธรรมดาทั้งสามก็ลงมาแล้วเข้าไปด้านในเรือนอย่างคึกคัก

สะใภ้ใหญ่ลื่นน้ำลาย เอ่ยเสียงเบาอย่างดุดัน “นางหญิงแพศยานางจงใจ! ข้านี้กลืนแล้วเขียว พี่น้องเพิ่งจะพบหน้ากัน อยู่ดี ๆ นางกลับดัดสันพันธ์พี่น้อง ที่แท้กลัวว่าเราจะไปเกาะเกาะเสพสุขชาวสนาของนางนี่เอง” นางถ่มน้ำลายลงพื้นอย่างแรง “อูย! พี่ชายได้พบนาง ไม่รู้ว่าหลังน้ำตาไปเท่าใด ข้าพี่สะใภ้ใหญ่กระทั้งไถ่ในบ้านยังยอมตัดใจเอาออกมาให้...นางแพศยานี้ก็กลับเนรคุณอกตัญญู แม้แต่เดรัจฉานก็ยังไมเคี้ยวครว!”

นางไม่รู้จะสรรหาคำอะไรมาด่าทอ จึงหันกลับไปถลึงตาใส่อาหารกับสาวใช้อีกคนที่ยืนหลบมุม กดเสียงเบาว่า “พวกเจ้าเข้าไป เปิดโปงเรื่องของนางสาวเลวนี้” ทว่านางคิดอยู่ครู่หนึ่งก็ส่ายศีรษะ

สุดท้ายเดินมากุมมืออาหารอย่างสนิทสนม อาหารตัวสั้น จนนางต้องถลึงตาใส่อีกรอบ ก่อนจะรีบแค้นยี้มเอ่ยว่า “เจ้าแอบไปพบนางแพศยานั้น จำไว้ว่าต้องพูดจาดี ๆ หากนางยังไม่รู้จักเจียมตัวอีกละก็ เจ้าก็บอกนางว่า เจ้าจะฉีกหน้านางต่อหน้าผู้สูงศักดิ์พวกนั้น ไปเร็วเข้า”

พูดจบก็ผลักอาหารแรงๆ

อาหารเดินไปได้สองก้าวก็หยุด นางจึงถลึงตาอย่างดุร้าย ตะคอกว่า “หากเจ้าไม่ไป กลับไปชำระชายเจ้าให้หอนางโลมเสีย!”

อาหารหน้าซีดเผือด นางตัวสั้นขณะค่อยๆ เดินไปทางประตูเรือนของเงินทรงที่ละก้าว

ทว่าขณะที่อยู่ห่างจากประตูเพียงสิบก้าว พลันได้ยินเสียงตะโกนดังมา “ผู้ใด”

ผู้อาวุโศกหลายคนเดินออกมา

พวกเขาตัวสูงใหญ่หน้าเกรงขาม เครื่องขีมิยิ่งกว่าผู้อารักขาทุกคนบนถนนสายนี้

อาหารตกใจอ้าปากค้าง บ้าผิงซึ่งอยู่ในลานชะงักหน้าออกมา “เป็นใครก็ไม่รู้ เห็นหน้าหัวกลางของเราตัวคนเดียว คิดจะมาไปปดอวดอ้าง ท่านผู้กล้าทั้งหลายไล่ไปเสียเถอะ”

พวกผู้อารักขามองบ้าผิงแล้วพยักหน้าอย่างสุภาพ พวกกันซั๊กดาบประจำตัวออกมา

อาหารร้องเสียงหลง หันหลังวิ่งกลับไปคุกเข่ากอดขาสะใภ้ใหญ่ “นายหญิงฯ ข้าไม่มีทางเลือก ไม่มีทางเลือกจริงๆ เจ้าคะ”

สะใภ้ใหญ่เห็นพวกผู้อารักขาทำทางดุดัน เปี่ยมด้วยไอสังหาร ก็เหวี่ยงแตกพลั๊ก ขาอ่อนแรง ได้ยินอาหารอ้อนวอนให้ปราณี นางจึงสะบัดมือตบหน้าไปผาดหนึ่ง ตวาดว่า “รีบไป” พลังล่าถอยไปอย่างรวดเร็ว

ในลานเรือนของเงินหรง

พ่อบ้านจวนสกุลเงินแห่งเจียนคังเดินออกมา ประสานมือคารวะ พลังเอื่อยอย่างสุภาพ “ขอเรียนให้หน้าหัวกลางทราบ เทียบเชิญที่หน้าหัวกลางส่งมาวันนั้น บ่าวที่รับเอาไว้เพิ่งเข้ามาทำงานในจวน ไม่รู้จักแยกแยะ บ่าวเผ่าได้จัดการขับออกไปแล้ว”

ชายอายุราวสามสิบปีที่ยืนอยู่เบื้องหน้าเงินหรงหัวเราะหึๆ เอ่ยว่า “เออะๆ ไม่ต้องพูดให้มากความแล้ว อาหารไปเก็บของเถิด” เขาเหลือบมองในเรือนครู่หนึ่ง แล้วก็หัวหน้า “เรือนนี้แม้เรียบง่าย แต่ก็นับว่าพอใช้ เจ้าทั้งป่าวไฉนดูแลสักสองสามคนก็พอ”

เงินหรงคลี่ยิ้ม คารวะอีกฝ่าย “ผู้อาวุโสกล่าวเช่นนั้น อาหารไหนเลยจะกล้าไม่ปฏิบัติตาม”

ชายวัยกลางคนเอ่ยกลับหัวเราะ “ดีมาก อาหาร อีกสองวันคนสกุลเงินแห่งหนานหยางก็จะมาถึงแล้ว ได้ยินว่าเจ้าอยู่ในความดูแลของเงินกงหรงรีถ้าเช่นนั้น เจ้าก็พักในเรือนที่จัดเตรียมให้เงินกงหรงแล้วกัน”

เงินทรงขนตอบอย่างนอบน้อม “เจ้าคะ” ผู้ที่ท่าทางอ่อนโยนเป็นมิตร เบื้องหน้าในฐานะไม่ธรรมดา เขาเป็นทนายทสกุลเงินแห่งอิงชวน คนฐานะ เช่นเขายอมลดตัวมาที่นี่เพื่อรับนางที่เป็นเพียงแม่นางน้อยเข้าจวน นับเป็น การแสดงท่าทีของตระกูลหลักที่มีต่อนาง

ความหวังที่ข้าจะได้เข้าเฝ้าฝ่าบาทใกล้เป็นความจริงแล้ว!

“ไปเถอะ”

“เจ้าคะ”

ก่อนที่คนเหล่านี้จะมีปาวมาแจ้งให้เงินทรงรู้แล้ว ด้วยเหตุนี้เมื่อเขา ออกคำสั่ง รถม้าก็พร้อมออกเดินทางได้ทันที

ครั้งนี้เงินทรงพาไปเพียงบำผิงและลู่ซัง ทั้งปาวที่เหลืออีกแปดเก้าคน ดูเลวเรื้อนแห่งนี่ต่อ

รถม้าของพวกเขาวิ่งออกไปจากตรอกอย่างเอิกเกริก สองข้างทาง มีคนชะงักงันหน้าออกมามอง

สะใภ้ใหญ่สกุลเงินหลบอยู่ในมุม จ้องขบวนรถที่เข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อย ๆ ตาไม่กะพริบ ที่ด้านหลังไม่ไกลออกไป มีชนชั้นสูงคนหนึ่งเฝ้าด้วยความ ประหลาดใจ “สกุลเงินแห่งอิงชวนรี ยังมีจวนสกุลทวนอีก น่าแปลก ไม่รู้ว่าเป็นสตรีสูงศักดิ์คนใดมาอาศัยอยู่ในเรือนเล็กด้านหลังซ้ำ”

น้ำเสียงเต็มไปด้วยความห้วนเกรงและยินดี

ผู้สูงศักดิ์อีกคนเอ่ย “น่าแปลก คาดไม่ถึงว่าตรอกเล็กๆ นี้ของเรา จะมีบุตรสายหลักทั้งสกุลเงินและสกุลทวนมาเยือน”

มีคนถอนหายใจเบา ๆ “หากรู้แต่แรกว่าฐานะของสตรีผู้นี้ไม่ธรรมดา หลายวันนี้น่าจะไปพบนางเสียหน่อย” ผู้สูงศักดิ์ที่เฝ้าเช่นนี้มีผู้อารักขาหลายคน ยืนค้อมกันอยู่ข้างๆ สะใภ้ใหญ่มองปราดเดียวก็รีบหืดศีรษะกลับทันที เพราะ พวกเขา คือผู้อารักขาที่เข้ามาไล่ตะเพิดนางและพี่น้องตอนที่ออกมาหาเรื่อง เมื่อหลายวันก่อน

เมื่อรถม้าวิ่งผ่าน ทุกคนต่างหยุดส่งเสียงเอะอะ ก้มศีรษะถอยหลังไป หนึ่งก้าว แสดงความเคารพต่อผู้สูงศักดิ์

กระทั่งรถม้าวิ่งผ่านไปได้อย่างลื่นไถล คนเหล่านี้จึงยกหน้าขึ้นอีกครั้ง ดวงตาสะใจใหญ่ที่ก่อนหน้านี้ตะลึงงันวูบไหวเล็กน้อย

นางค่อยๆ เหม้มปากแน่น มองรถม้าวิ่งหายลับไป ก่อนจะยกมือขึ้น ตบหน้าตนเองเสียดัง

สาวใช้และอาหรุหันไปมองนางพร้อมกัน สะใจใหญ่ตัวตวยตามองอย่างดูร้ายจนพวกนางตกใจกลัวหวาด จากนั้นนางก็ตบหน้าตนเองอีก จ้องไปตามทิศทางที่รถม้าวิ่งลับตาไปอย่างริษยาอยู่ในมุมมืด พลางก่นด่าตนเองด้วยความคับแค้น “ตบเจ้าให้ตาย นางแก่หยาบซ้ำ! หากมิใช่เพราะเจ้ามีตาแต่ไร้แวว เวลาที่ผู้ที่นั่งอยู่ในรถม้า ได้รับความเคารพนบอบจากพวกคนชั้นสูงก็คงมีเจ้าอยู่ด้วยแล้ว! ตบเจ้าให้ตาย นางหญิงหยาบซ้ำ!”

หลังจากตบหน้าตนเองไปหลายครั้ง ดวงตาของนางก็สว่างวาว พลันคิดได้ว่า ไม่ถูก แม่นางน้อยนี้ให้ความสำคัญกับพี่ใหญ่ของนางมาก ขอเพียงข้าดีกับเจ้าคนไม่เอาไหนนั้นให้มากหน่อย อย่างไรก็ต้องมีโอกาสได้ร่วมเสพสุขวาสนาบ้าง

คิดได้ดังนั้นนางก็อารมณ์ดี สะบัดมือ เดินบิดเอวกลับเรือนอย่างรวดเร็ว ทั้งไม่ลืมสั่งว่า “อาหรุ กลับไปจัดการเชือดแม่ไก่ตัวนั้นเสีย บำรุงร่างกายพู่ของเจ้าหน่อย เอ้อ หลายปีนี้ข้าละเลยเขาไปจริง ๆ” นางเอ่ยด้วยสีหน้าอ่อนโยนอย่างที่สุด กับพู่จวินที่ปกตินางรู้สึกเบื่อหน่ายซิงซังอยู่เสมอเวลานั้นนางเกิดรู้สึกรักใคร่ขึ้นมา ความรู้สึกเช่นนี้เคยเกิดขึ้นเพียงช่วงหนึ่งเดือนตอนที่เขากับนางเพิ่งแต่งงานกันใหม่ๆ เท่านั้น

ลาก่อนหวังหลาง

รถม้าของเงินหรงค่อยๆ วิ่งไกลออกไปท่ามกลางสายตาจับจ้อง
ของทุกคน

ทว่าทันทีที่รถม้าวิ่งเข้าสู่ถนนหลัก ก็ไม่มีคนมองอีก เมืองเจี้ยนคังนี้
ตระกูลชนชั้นสูงมีมากมายราวกับสุนัข เชื่อพระวงศ์เดินกันให้ว่อนเต็มท้องถนน
เงินหรงเปิดม่านรถ มองบรรยากาศคึกคักภายในเมือง ช่วงที่ผ่านมานาง
มิได้ออกไปข้างนอกเลย ด้วยรู้ว่ารูปโฉมของตนเย้ายวนพวกชนชั้นสูง
บ้าต๋องหาได้ง่าย ดังนั้นแม้จะสนใจใคร่รู้ อยากออกไปชมเมืองเพียงใด ก็ต้อง
ข่มใจไว้

แต่ภายหลังคงไม่ต้องกลัวแล้ว พอเข้าไปอยู่ในตระกูลหลัก อาศัยนาม
ของตระกูลหลัก เงินซื้ออาหารก็จะมิใช่คนที่ใครรังเกียจได้ง่ายๆ อีกต่อไป

ตามท้องถนนได้ยินเสียงหัวเราะเบิกบานของสตรีและเสียงขับคลอ
ดนตรีดังมาไม่ขาด รถม้าวิ่งผ่านสตรีเฝ้าบางร่างน้อยสวมแพรพรรณเนื้อนุ่ม
พลั่วไหว พาเอากลิ่นหอมกรุ่นโชยมา

ขณะที่เงินหรงกำลังมองดูรอบๆ รถม้าก็ค่อยๆ วิ่งเข้าไปในจวน
สกุลเงิน

ทางเดินทอดยาวลึกเข้าไปในจวน ดูสงบเงียบเรียบง่ายทว่าแฝงความ

ลึกลับซับซ้อน นี่คือภาพประทับที่มีต่อจวนตระกูลหลัก ไม่ว่าจะมองไปทางใด ก็เห็นต้นไม้ดอกไม้ที่ได้รับการดูแลใส่ใจอย่างพิถีพิถัน ประดับประดาเอาไว้ อย่างงดงามมีเสน่ห์

ทว่าเงินหรงมิได้มีความสนใจต่อสิ่งเหล่านี้ นางดิ่งม่านปิดลง ปล่อยให้ผ้าม่านปลิวสะบัดตามลมบดบังสายตานางไว้

กระทั่งได้ยินเสียงสาวใช้คนหนึ่งเรียก ม่านรถูกเปิดออก

เงินหรงยิ้มขณะให้สาวใช้ประคองลงจากรถม้า

เมื่อเห็นสตรีสวมรองเท้าไม้ เสื้อผ้าสีเขียวอ่อนพลิ้วไหว ปิ่นมุกแซมมวยผมดำขลับ ทุกคนในที่นั้นต่างตกตะลึง

ทว่าเพียงพริบตาทีละสายตาไป

เมืองเจียนคังมีหญิงงามนับไม่ถ้วน แม้เงินหรงจะมีรูปโฉมเจิดฉ้านอย่างมีอาภรณ์เรือน ทั้งยังมีความสุขุมเยือกเย็นที่ไม่เข้ากับสถานะของตนเอง จึงดูมีเสน่ห์น่าหลงใหลอย่างยากพรรณา ทว่าก็เพียงทำให้ทุกคนตกตะลึงไปชั่วขณะเท่านั้น

เงินจื่อฟาง นามรองเงินคัง ท่านอาสี่สกุลเงินแห่งเจียนคังที่เป็นผู้ไปรับเงินหรงมา หัวเราะพลางชี้ไปยังเรือนเบื้องหน้า “อาหรง นี่คือนักพักของพวกเรา ดูซิว่ายังขาดเหลืออะไรอีกหรือไม่ สั่งให้พวกบ่าวหามาเพิ่มได้เลย”

พูดจบก็มองไปยังบ่าวชายหญิงหน้าตางดงามหมดจดหลายคนที่ยืนก้มศีรษะอยู่เบื้องหน้า สั่งการว่า “นี่คือนี้นว้กลางของพวกเรา นับจากวันนี้ไปนางคือนายของพวกเรา”

บ่าวชายหญิงทั้งแปดชานรับพลางค้อมกายคารวะ ก่อนจะเข้ามาปรนนิบัติเงินหรง

เงินจื่อฟางยิ้ม พลางเอ่ยอย่างอ่อนโยน “อาหรงเอ๋ย”

“เจ้าคะ”

“นับจากนี้ไป ที่นาก็คือบ้านเจ้า จำไว้ เจ้าคือเงินชื่ออาหรง”

เงินหรงรีบขานตอบทันที “อาหรงรับทราบเจ้าคะ”

เงินจื่อฟางยืม สะบัดแขนเสื่อจากไป สายตาที่จับจ้องมาทางนี้ด้วยความอยากรู้อยากเห็นก็ค่อยๆ ผละจากไป ไม่เข้าไปในลานเรือนกว้างเปล่า

สาวใช้ใบหน้ารูปเมลิ็ดแดง¹ มีไฟคนงามที่หวางคิ้ว อายุยี่สิบปี เดินออกมาประคองเงินหรง พลังพูดด้วยสำเนียงอันนุ่มนวลน่าฟัง² อันเป็นเอกลักษณ์ของชาวเจี้ยนคัง “หนี่ว์หลางคงกำลังสงสัยใช่หรือไม่เจ้าคะ” นางยกมือป้องปากหัวเราะเสียงสดใส “หนี่ว์หลางยังไม่ทราบ ตอนนี้น้าท่านเป็นคนของเงินหงหรง สกุลเงินแห่งหนานหยาง เรื่องทุกอย่าง รอให้เขามาถึงค่อยว่ากันอีกทีนะเจ้าคะ”

มาถึงตระกูลหลักครั้งนี้ นอกจากผู้ที่ไปรับตนมาแล้ว ก็ไม่เห็นผู้อาวุโสคนอื่นอีกแม้แต่คนเดียว เดิมเงินหรงคิดว่า ไม่ว่าอย่างไรก็คงได้เข้าพบผู้อาวุโสหลายคน ตอนนี้ได้ยินคำอธิบายของสาวใช้ นางจึงเพิ่งเข้าใจ

ทว่าสาวใช้ผู้นี้คล่องแคล่วหัวไวนัก ตนยังไม่ทันพูดอะไร นางก็รู้แล้ว

สาวใช้หัวเราะอีกครั้ง น้ำเสียงร่าเริง “หนี่ว์หลางไม่ทราบอะไร เรื่องสังเกตสีหน้าทำทีนั้น พวกเราต้องเรียนรู้ฝึกฝนอยู่เสมอเจ้าคะ ทัวทั้งเจี้ยนคังตระกูลสูงศักดิ์เช่นสกุลเงินของเรา ไม่เพียงอบรมสาวใช้ชั้นสูงโดยเฉพาะ แม้แต่นางรำนางขับร้อง บ่าวทั่วไป พ่อบ้าน หรือผู้อารักขา ล้วนได้รับการอบรมฝึกฝนกันหลายปี...หาไม่แล้ว สกุลเงินของเราจะคู่ควรได้ชื่อว่าเป็นตระกูลขุนนางเก่าแก่อร่อยปีหรือเจ้าคะ”

เงินหรงพยักหน้า หากเป็นนางในอดีตอาจจะสนใจเรื่องเหล่านี้บ้าง ทว่าในตอนนี ในใจนางคิดเพียงอยากอยู่อย่างสงบเรียบง่าย จึงเพียงพยักหน้าพอเป็นพิธี

คิดไม่ถึงว่า ท่าทีเช่นนี้เมื่ออยู่ในสายตาของพวกบ่าว พวกเขาล้วนลอบคิดในใจว่า ได้ยินว่าหนี่ว์หลางมีชาติกำเนิดต่ำต้อย ทว่าตอนนีดูแล้วกลับมีกิริยาสุขุมสงบนิ่งเช่นเดียวกับคนสกุลใหญ่อยู่หลายส่วน

¹ ลักษณะใบหน้ากลม คางแหลม

² ลักษณะเด่นของสำเนียงผู้ที่พูดกันทางแถบซูโจว เป็นสำเนียงที่นุ่มนวลอ่อนโยน ไพเราะรื่นหู

เรือนที่จัดไว้ให้เงินทรงตั้งอยู่ทางด้านตะวันตกของจวนสกุลเงิน ประตูกว้างของลานเรือนเปิดออกไปเป็นถนนสายหนึ่ง ตัวเรือนสงบเงียบงดงามยิ่งนัก แม้จะเรียบง่าย แต่ก็โอ้อาสง่างาม

ขณะที่เงินทรงกำลังพินิจพิเคราะห์อย่างละเอียด สาวใช้ใบหน้าเมสิดแต่งก็เอ่ยยิ้มๆ “ในโลกนี้ย่อมมีคนเช่นลือฉง³ ที่ชอบโอ้อวดความมั่งมีบนท้องถนน ตกแต่งเรือนตนด้วยของล้ำค่า ทว่าเหล่านั้นล้วนเป็นการแสดงออกของตระกูลระดับด้อย ตระกูลระดับสูง ยึดเอาความสุภาพสบายใจเป็นที่ตั้งหลักการในโลกนี้ ทุกอย่างล้วนอยู่ที่ใจ”

หลักการนี้ เงินทรงที่ผ่านความตายและอยู่มาสองชีวิตย่อมเข้าใจเช่นกัน นางพยักหน้า เอ่ยว่า “หลักการในโลก ทุกอย่างล้วนอยู่ที่ใจ คำพูดนี้กล่าวมิจิต”

เงินทรงก้าวเข้าไปในห้องของตน

ห้องนี้กว้างขวางมาก ทั้งยังตกแต่งเรียบง่ายสะอาดตาอย่างยิ่ง นอกจากเตียง ที่นั่ง โต๊ะจิ๋ว และผ้าม่านแล้ว ก็ไม่มีเครื่องเรือนที่เกินจำเป็นอีก

ผ้าม่านสีชั้นพลั่วสะบัดอยู่เหนือพื้นไม้หุเถา เตียงหลังม่านมีแสงระยิบระยับ เมื่อมองดูดี ๆ ก็พบว่าเป็นไข่มุกทะเลหนานไห้ชั้นดีงดงามแวววาวนำมาทาบให้แตกแล้วขัดจนขึ้นเงา เลี่ยมประดับลงไป มองผิวเดินราวกับดวงดาราพริบพรวนับไม่ถ้วน

ที่หลังคาเตียงฝังไข่มุกขนาดใหญ่เท่านี้มือห้ำหั่นถึงหกสิบเม็ด...ไข่มุกเหล่านี้ ไม่ว่าด้วยขนาด ความงดงาม สีล้น และความกลมเกลี้ยงแวววาว ล้วนไม่ต่างจากที่ประดับบนศีรษะของนางเลย!

ในห้องอวลกลิ่นหอมที่ทำให้รู้สึกผ่อนคลาย เมื่อชาติก่อน นางแต่งงานกับทรานหมิ่น แม้จะนับว่าสุขสบาย แต่ที่ที่เขาพำนัก แต่ไหนแต่ไรก็ไม่เคยมีความหรูหราเช่นที่ตระกูลชั้นสูงมี

³ รัฐบาลราชวงศ์จิ้นตะวันตก เป็นบุคคลที่มั่งคั่งร่ำรวยมหาศาล และขึ้นชื่อเรื่องความหรูหราฟุ้งเฟ้อ ทั้งที่พัก เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม ของกินของใช้ ทุกอย่างล้วนเลิศเลอลังการ

หลังจากเดินทรงเข้าไปในเรือน บ่าวทุกคนก็คอยสังเกตท่าทีของนางอยู่ตลอด ครั้นเห็นว่านางไม่มีอาการตื่นตะลึง ทั้งยังดูสงบนิ่งเรียบเฉย สีหน้าไม่ย่นยล ราวกับสถานที่เช่นนี้นางเคยอาศัยอยู่มานานนับสิบปี กระทั่งไข่มุกชั้นยอดที่ฝังประดับไว้เต็มไปหมดก็เป็นเพียงก้อนหินเท่านั้น...ท่าทีเช่นนี้ทำให้บรรดาบ่าวพึงพอใจมาก ต่างคิดในใจว่า มิน่าเล่า นางที่เป็นเพียงธิดาอนุจึงได้รับการแนะนำส่งเสริมจากเหล่าปัญญาชนเลื่องชื่อในหนานหยาง แม้แต่สกุลหวังแห่งหลางหยาก็ยังเอ่ยปากชื่นชมนาง สมเป็นผู้มีความรู้ความสามารถโดยแท้

เรื่องเข้าเฝ้าฯบาทเพื่อขอให้ปูนบำเหน็จรางวัลแก่สตรีคนหนึ่งมิใช่เรื่องธรรมดา หากประสบความสำเร็จ เงินซื้ออาหารก็จะเป็นหน้าตาของสกุลเงิน นางสามารถใช้สิทธิ์เปลี่ยนได้ทั่วว่ามีอาชาตความสุ่ม นางสามารถโหดเหี้ยมได้แต่ต้องมีความรอบรู้ ถึงขั้นสามารถเนรคุณได้แต่ต้องไม่ขาดความสง่างาม นี่คือลักษณะเด่นของผู้สูงศักดิ์ที่เห็นความทรูทราฟุ้งเฟ้อมาจนเคยชิน

ผู้ที่อยู่ภายใต้เงื่อนไขอันสูงลิบนี้ก็อย่างเช่น สกุลหวังแห่งหลางหยาตระกูลขุนนางเก่าแก่ที่แม่แต่องค์ชายองค์หญิงและเชื้อพระวงศ์สกุลชื่อหมายังไม่อยู่ในสายตา และอันที่จริงแล้ว กระทั่งการศึกษาและการอบรมสั่งสอนของเหล่าเชื้อพระวงศ์ชื่อหมา ก็ยังห่างชั้นเทียบไม่ได้กับเหล่าบุตรหลานของตระกูลใหญ่เหล่านี้

เมื่อทุกอย่างเป็นที่พอใจแล้ว พวกบ่าวก็ค่อยๆ หายถอยออกไป

เงินทรงนั่งอยู่ในห้องที่เพิ่งจะเป็นของนางเหม่อมองพิณเจ็ดสายที่เพิ่งจะยกเข้ามา

หลังจากประตูห้องปิดลง บ้าผิงก็ถอนหายใจยาว เดินมาที่ด้านหลังนาง พลงบ่นเสียงเบา “หนี่ว์หลาง เมื่อครู่บ่าวอี๊ดอัดจนไม่กล้าหายใจเลยเจ้าค่ะ”

เงินทรงตอบเสียงเรียบ “เจ้ามิได้ร้องขออะไร จะกลัวอันใดกัน”

บ้าผิงคิดครู่หนึ่งก็ยิ้ม “นั่นสิเจ้าคะ ข้าไม่ได้เรียกร้องอะไรนี้ หนี่ว์หลาง

หากข้าพบพวกนางอีกครั้ง จะไม่อีต้ออย่างเมื่อครู่แน่นอนเจ้าคะ”
เหินทรงยิ้มปากยิ้ม

ยามพลบ

เนื่องจากระหว่างที่พวกนางเดินทางมาเจียนคัง ช่วงตรุษวสันต์⁴ได้ผ่านพ้นไปแล้ว เวลานี้เพิ่งย่างเข้าฤดูวสันต์ได้ไม่กี่วัน ก็มีลมเย็นสบายพัดโชยมาเบาๆ

เหินทรงมองดวงตะวันลับขอบฟ้า มือบรรเลงพินดั่งกังวาน

ท่วงทำนองแผ่วพลิ้วนุ่มนวลแผ่ความเร่ร่อน นอกจากความสง่างามตามปกติแล้ว ยังมีความสงบที่แม้แต่ตัวนางเองก็ไม่เคยค้นพบมาก่อน เป็นความเงียบสงบหลังจากได้ค้นพบว่าขุนเขาช่างสูงตระหง่าน ธาราช่างสงบนิ่ง จนทำให้จิตใจเป็นสุข เพียงแต่เมื่อรวมกับความเร่ร่อน ก็ทำให้รู้สึกว่านางค่อนข้างเร่ใจใฝ่หาความสงบสุขไปสักหน่อย

เสียงพินค่อยๆ หายุดลง

เสียงปรบมือดังขึ้นด้านหลังนาง ตามมาด้วยเสียงชมเชยของทวนจิ๋วหลาง “เยี่ยม เยี่ยม ทุกครั้งที่ได้ยินเพลงพินของอาทรง ก็ล้วนพบว่ามีความเปลี่ยนแปลงต่างจากที่แล้วมา”

จากนั้นเขาก็กระซิบด้วยน้ำเสียงแปลกๆ “ไม่รู้ว่าเป็นฝีมือของผู้ใดกันหนอ”

เหินทรงมุ่นคิ้ว นิ้วที่บรรเลงพินแข็งทื่อ ก่อนจะค่อยๆ คลี่ยิ้มสดใส
นางลุกขึ้นหันไปคารวะ “คารวะหลวงจวินทุกท่าน”

⁴ ภาษาจีนคือ “ชุนเจีย” เป็นคำที่ชาวจีนใช้เรียกปีใหม่จีน โดยนับเอาการเริ่มต้นของฤดูใบไม้ผลิในปีใหม่เป็นสำคัญ เรียกว่า “ลี้ชุน” ซึ่งเป็นฤดูกาลแรกใน 24 ฤดูกาลของจีน โดยทั่วไปจะอยู่ระหว่าง 3 - 5 กุมภาพันธ์ ดังนั้นหากปีใดวันตรุษจีนหรือตรุษวสันต์มาถึงก่อน “ลี้ชุน” ในเชิงสัญลักษณ์และความเชื่อจะถือว่าปีนั้นมิฤดูใบไม้ผลิ เป็นสัญญาณมงคลของการเจริญเติบโตองาม แต่หากปีใดวันตรุษจีนมาถึงหลัง “ลี้ชุน” จะถือว่าปีนั้นไม่มีฤดูใบไม้ผลิ เป็นสัญญาณไม่ค่อยดีนัก เพราะเท่ากับปีนั้นขาดพลังแห่งการเจริญเติบโต

ไม่ต้องเงยหน้า นางก็รู้ว่าท่ามกลางบุตรหลานตระกูลสูงในเสื้อผ้า
อาภรณ์งามหรูเหล่านี้ มีร่างหนึ่งที่นางจดจำไม่มีวันลืม ทั้งไม่อยากพบเจออีก
เดินตรงไล่หนีมือขาวเนียนไปบนสายพิน ยิ้มพลงเอ่ยอย่างสบาย
อารมณ์ว่า “ตะวันลับฟ้า ราตรีใกล้มาเยือน ที่นี้อากาศเย็นลมแรง หลางจวิน
ทุกท่าน เชิญกลับเถิดเจ้าคะ”

คาดไม่ถึงว่านางจะเอ่ยไล่แขกตรงๆ!

ขณะที่ทุกคนกำลังอึ้งงัน หวนจิวหลางก็หัวเราะฮ่าๆ ดังลั่น เขย่นมือ
รุ่นหลังคนอื่น ๆ พลงพูดว่า “นั่นสิๆ เรากลับก่อน กลับเดี๋ยวนี้แหละ” เขา
หัวเราะพลงผลึกคน ก่อนจะเดินลับหายไปจากประตูโค้ง

ทว่าคนผู้เดียวที่ไม่ถูกหวนจิวหลางดึงให้กลับไปด้วย กลับเป็นคน
ที่เดินตรงไม่อยากพบมากที่สุด

นางผีนย้มออกมา

ชายหนุ่มรูปงามชุดขาวเดินมาหยุดตรงหน้านาง ห่างไปสามก้าว เขา
ถอนหายใจเบาๆ ก่อนเอ่ยอย่างอ่อนโยนว่า “อาทรง อย่ายิ้มเช่นนั้นและอย่าได้
พูดจาเช่นนั้นเลย...นี่ใช่เจ้า”

เดินตรงเกือบหลุดหัวเราะออกมา

ภายใต้แสงตะวันยามพลบ ใบหน้าขาวเนียนชวนหลงใหลของนาง
ซบสිරะเรือ ดวงตาดำลึกลับทอประกายลึกล้ำ

นางเอียงคอมองเขายิ้มๆ “ซีหลาง ไม่พบกันเสียนาน”

ใช่แล้ว ไม่พบกันเสียนาน นานจนราวกับผ่านไปเป็นร้อยปี นานจน
ชั่วคุ่นเคยกับการอยู่ห่างไกลกันเช่นนี้...

หวังหวังเห็นนางมีท่าทีเย็นชาก็ยิ้มเจื่อน

เขย่นมือหมายจะลูบริมฝีปากของนาง

กิริยานั้นนุ่มนวลสง่างาม เป็นธรรมชาติอย่างที่สุด

ทว่าขณะที่นิ้วซ้อยู่ห่างจากริมฝีปากไม่ถึงหนึ่งซุน เดินตรงก็เอ่ยอย่าง
ปากยิ้มตาไม่ยิ้ม “หลางจวิน โปรดสำรวมกิริยา”

เสียงเบาและนิ่งเรียบยิ่งนัก เผยให้เห็นความเด็ดขาดจากเบื้องลึก

หวังหงกลับทำเหมือนไม่ได้ยิน

นิ้วมือเย็นเฉียบของเขาสัมผัสบนริมฝีปากอ้อมเอิบที่มีได้หลบเสียง

เขาลูบไล้เบาๆ สบดวงตาของนางนิ่ง จากนั้นมุมปากก็โค้งขึ้น ราพึงว่า
“อาหารของข้า...เฮ้อ!” น้ำเสียงแหบแห้งเจือความจนใจและอาหารอย่างไร้สิ้นสุด
เงินทรงเล็กคิว *อาหารของเขา*

นางพลันยิ้มหวาน ดวงตาที่มองหวังหงนุ่มนวลราวกับสายน้ำ ริมฝีปาก
แดงเผยอ ขบนิ้วชี้ที่ลูบไล้อยู่เบาๆ

หวังหงตัวแข็งทื่อ ปลายลิ้นของนางค่อยๆ ไล่เลียปลายนิ้วของเขาช้าๆ
จนหวังหงตัวสั่นสะท้าน

ดวงตาใสกระจ่างพลันวโรจน์

และในขณะที่เขากำลังจับจ้องนางด้วยความพึงพอใจ เงินทรงก็ปล่อย
นิ้วของเขา นิ้วมือนุ่มของนางไ้ผ่านลำคอของเขาอย่างอ่อนโยน

พลันเป็นปึกผมหองแหลมคมของนางก็จ่ออยู่ที่ลูกกระเดือกเขา เงินทรง
ลงน้ำหนักกดลงไปบนเนื้อ

ทั้งหมดเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว หวังหงเพิ่งถูกนางล่อลวงให้เคลิบเคลิ้ม
ทว่าในชั่วพริบตาเป็นปึกผมหองก็จ่ออยู่ที่คอตน!

ขณะที่บีบให้เขาต้องแหงนคอขึ้น รอยยิ้มหวานหยาดเอ้มของนางก็
หายไป นางจ้องมองเขา เอื่อยอย่างสงบนิ่ง “ซีหลาง ท่านพลาดไปแล้ว
ในเมื่อท่านไม่อาจมอบสิ่งที่ข้าต้องการได้ และสิ่งที่ท่านมอบให้ ข้าก็ทำได้ใส่ใจ
ไม่ ไยจึงไม่สลดแค้นเสีย⁵ ไม่ต้องพบกันอีกนับจากนี้เล่า”

นางขยับเข้าใกล้เขา ลมหายใจรินรดข้างหู ขณะที่หวังหงตัวแข็งค้าง
จ้องดวงตาสุกใสที่มองมา ได้ยินนางเอ่ยเสียงนุ่ม “ซีหลาง พัวพันไม่เลิกรา
มิใช่วิสัยของสกุลหวังแห่งกลางหย้า!” ริมฝีปากอ่อนนุ่มแนบชิดข้างหู คำพูด
เหล่านั้นค่อยๆ ซึมซาบเข้าไปทีละน้อย

เห็นแววตาของเขาหม่นลง นางจึงเก็บปืนกลับคืนอย่างรวดเร็ว หันกาย

⁵ หมายถึง ตัดขาดความสัมพันธ์

กลับห้องโดยไม่ลังเล พลังตะโกนว่า “ใครก็ได้ ส่งแขกผู้สูงศักดิ์!”

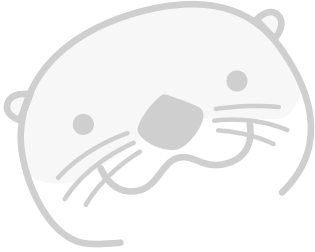
ทว่าร้องเรียกอยู่สองครั้งก็ไม่มีบ่าวสักคนออกมา

เงินหรงยืนอยู่หน้าประตูห้อง ตะโกนเสียงดังกว่าเดิม “ใครก็ได้!”

น้ำเสียงเริ่มมีน้ำโห เมื่อครู่ตอนที่หวนจิวหลางจากไป นางสังเกตเห็นว่าบ่าวในเรือนล้วนไม่อยู่ เพียงแต่ไม่คาดคิดว่าตนตะโกนเรียกเช่นนี้ คนเหล่านั้นก็ยังแสร้งไม่ได้ยิน

เงินหรงหงุดหงิด แค้นเสียงที่เบาๆ สะบัดแขนเสื้อรีบก้าวเข้าไปในห้อง ก่อนจะปิดประตูตามหลังอย่างแรง

หวังหรงยืนอยู่ในลาน ค่อยๆ ยกมือขึ้นสัมผัสรั้วโลหิตเล็กๆ บนลำคอ พลังยืมขึ้นออกมา

ทดลองอ่าน

เอาหน้า

หวังทรงมองประตูที่ปิดสนิท ถอนหายใจออกมาเสียบ ๆ
ก่อนสะบัดแขนเสื้อหันกายจากไป

พวกบ่าวพลันทยอยโผล่ออกมา เงินหรงที่กำลังหงุดหงิดได้ยินเสียง
กระซิบกระซาบด้านนอกก็เดินมาที่ประตูห้อง

ขณะที่วางมือลงบนสลักประตูเตรียมเปิดออกไป เงินหรงก็ผินยิ้ม
คิดในใจว่า ทำไมข้าต้องหงุดหงิดด้วย

แม้ข้าจะเป็นนายของเรือนนี้ ทว่าในใจทุกคน สถานะของข้าก็ไม่แน่ว่า
จะสูงไปกว่าพวกสาวใช้

หลังจากคิดอยู่สักพัก นางจึงตัดสินใจเปิดประตูห้องเดินออกไป
กวาดตามองสาวใช้เหล่านั้นสักพัก ก่อนจะคลี่ขี้มดดูแคลน สะบัดแขนเสื้อ
หันกลับเข้าไปในห้อง

บรรดาบ่าวมองประตูที่ปิดสนิทแล้วหันไปมองหน้ากัน สุดท้ายก็ส่ายหน้า
อย่างจวนใจ แม้เงินหรงจะไม่พูดอะไรสักคำ ทว่าแววตาในสายตานาง
กลับทำให้ทุกคนรู้สึกอาย

วันนี้ในเมืองคึกคักกว่าปกติ

คณะของเงินกงหรั่งเดินทางเข้าเมืองมาแล้ว

แน่นอนว่ายังมีขบวนผู้คนอีกเรือนหมื่น นับเป็นการอพยพลงใต้ของกลุ่มตระกูลใหญ่ที่มีจำนวนมากที่สุดในรอบหลายเดือนมานี้ การมาถึงของพวกเขาย่อมส่งผลเป็นวงกว้าง

เงินหร่งนั่งอยู่ในรถม้า

ผู้ที่พาทุกคนในสกุลเงินแห่งเจี้ยนคังออกมารอต้อนรับยังคงเป็นท่านอาสี่เงินจื่อฟาง รอบรถม้าของนางเต็มไปด้วยชาวเมืองจำนวนมาก เบียดเสียดเยียดอัด

ป้าผิงมองออกไป พลังเอ่ยอย่างยิ้มแย้ม “หลังจากเงินกงหรั่งมาถึงไม่นานหนี่วหลางก็จะได้เข้าเฝ้าฝ่าบาทแล้ว” นางมองไปทางวังหลวง ใบหน้าเปี่ยมไปด้วยความอิจฉา “ไม่รู้ว่าพวกท่านชายองค์ชายรูปโฉมเป็นเช่นไรนะ เจ้าคะ แต่คิดว่าคงจะหล่อเหลาไม่ธรรมดาดุจเทพเซียนกระมัง”

เงินหร่งเพียงแค่นิ่ง

จู่ๆ ป้าผิงก็สะกิดนาง พลังเอ่ยเสียงเบา “หนี่วหลางรีบดูนั่นสิเจ้าคะ นั่นหลางจวินกับพี่สะใภ้ใหญ่ของท่าน กำลังมองมาทางเราเจ้าคะ”

เงินหร่งได้ยืดอกก็สั่งว่า “ตั้งมานรถลง”

การกระทำเช่นนี้ซึ่งหน้าย่อมเป็นการทำร้ายจิตใจมาก ป้าผิงตกตะลึง แต่เห็นหนี่วหลางเม้มปากสีหน้าแน่วแน่ จึงขานรับ พลังยื่นมือไปดึงผ้ามาลง

สะใภ้ใหญ่สกุลเงินชะเง้อคอมองมาทางรถม้าของเงินหร่ง พลังผลึกสามิตตนเอง “รีบดูนั่นสิ นั่นน้องสาวเจ้า เจ้าเรียกนางสิ!”

เขาลังเล มุ่นคิ้วเอ่ยว่า “ไม่เหมาะ หากต้องการพบนาง ข้าไปขอพบที่จวนสกุลเงินก็ได้”

นางฉุนขึ้นมาทันที กระทั่งหลังเท้าเขาเต็มแรง “นี่เจ้าบ้าหรือโง่กันแน่ แคเรียกนางต่อหน้าทุกคนเท่านั้น นางไม่กล้าเพิกเฉยไม่ยอมรับหรอก!” นางขยี้เท้าลงบนหลังเท้าของเขาแรงๆ อีกครั้ง พลังตวาดอย่างไม่สบอารมณ์ “เรียกสิ! ดู นางบ่าวแก่นั่นเห็นเราแล้ว”

เดินต่ำลงขยับริมฝีปาก อ้าปากค้างด้วยความล้งเล

พลันผ้าม่านก็ถูกดึงลง บดบังสายตาของพวกเขา

นี่?

นางบ่าวแก่นั้นเห็นต่ำกลางสกุลเงินแล้วแท้ๆ ยังจะดึงม่านลงเช่นนี้อีก
เห็นชัดว่าไม่ต้องการนับญาติกับเขา!

ทั้งสองคนตะลึงงัน

จากนั้นสะใภ้ใหญ่ก็เดือดดาล ก้อนเนื้ออ้วนหุ่นใบหน้ากระตุก

นางยกมือบิณฑูสามี พลังขึ้นเสียง “ไอ้คนไม่เอาไหน คนไร้ประโยชน์!
เจ้าดูสิ วันๆ พุดถึงแต่น้องสาว แต่นางเล่า แม่แต่จะพบหน้าเจ้ายังไม่ยอมเลย!”

เสียงนางแหลมสูงยิ่งกว่าเสียงอีกทีก็ครีกโครม จนดังเข้าหูผู้สูงศักดิ์
ที่อยู่บนถนน

ผู้อารักขาหลายคนหันมามอง

นางตกใจจนหน้าซีด พอเห็นสายตาเดียดฉันท์ที่ทุกคนมองมา นาง
ก็ยิ่งลนลาน รีบเค้นรอยยิ้มออกมาทันที มือก็ดึงสามีย่อยออกไปอีกด้าน

ไม่ช้าขบวนรถของเงินหรงก็มาถึงประตูเมือง

เมื่อขบวนรถหยุดลง เสียงอีกทีก็ค่อยๆ เงียบลง ทุกคนเริ่มตั้งแถว
สองข้างทาง มองฝุ่นที่คลุ้งตลบใกล้เข้ามาเรื่อยๆ อย่างใจจดใจจ่อ

สาวใช้คนหนึ่งร้องเรียก “หนี่ว์กลาง”

เงินหรงขานรับ

สาวใช้เอ่ยเสียงเบาว่า “หลังจากเงินกงหรงมาถึงแล้ว ขอให้หนี่ว์กลาง
อยู่ข้างกายเขา เข้าเมืองไปพร้อมกันนะเจ้าคะ มีผู้สูงศักดิ์มาหลายคนเจ้าคะ”

เงินหรงชะงัก ตอบว่า “ได้”

ทันทีที่สาวใช้ถอยไป เงินหรงก็มองสำรวจตนเองในคันฉ่อง นางสาว
เสื้อผ้าสีฟ้าอ่อนอมเหลือง จีบกระโปรงพลิ้วปกปลายคลื่น เมื่อรวมกับใบหน้า
เนียนหมดจดไร้แป้งและชาด ก็เผยความสดใสละมุนละไมที่ช่วยเจือจาง
ความเย้ายวน และขับเน้นความใสซื่อบริสุทธิ์

ไม่เลว ตัวข้าในภาพลักษณ์เช่นนี้ สามารถพบผู้สูงศักดิ์ได้

ตอนที่เงินทรงเก็บสายตากลับด้วยความพึงพอใจ ป้าผิงก็เอ่ยว่า “หนี่ว่หลาง ต้องการเกล้าผมใหม่หรือไม่เจ้าคะ” เพื่อความสะดวก ผมของนางเพียงแค่เกล้าเป็นมวยง่าย ๆ ประดับปิ่นทองขึ้นเดียว ส่วนเท้าขาวเนียนก็สวมรองเท้าไม้ตามที่นิยมกัน การแต่งกายเช่นนี้ดูบริสุทธิ์ก็จริง แต่ก็เหมือนไม่ค่อยประณีตนัก

เงินทรงส่ายหน้า “ไม่ต้อง อย่าทำให้เหมือนนางจิ้งจอก”

ด้านนอกมีเสียงอีกทีกและเสียงหัวเราะ

เงินทรงหันไปมอง

รถม้าสิบกว่าคันวิ่งเข้ามาช้า ๆ ทันทีที่เห็นรถม้าติดสัญลักษณ์จวนสกุลหวังแห่งกลางหย่าและสกุลเซี่ยแห่งเงินจวี่น เงินทรงก็หมดความสนใจละสายตากลับมา

ฝุ่นที่คลุ้งตลบค่อย ๆ เบาบางลง มองเห็นขบวนยาวสุดลูกหูลูกตา

ชายคนหนึ่งเอ่ยขึ้นท่ามกลางฝูงชน “คนที่มาครั้งนี้มีมากเหลือเกิน ต่อให้แบ่งเข้าประตูเมืองมาทั้งสี่ประตู ก็ยังมากจนน่าตกใจ”

อีกคนตอบ “ผิดแล้ว คนมีแบ่งสูงต่ำ ทุกคนจะเข้าเมืองมาพร้อมกันได้อย่างไร ได้ยินว่าแบ่งเป็นสี่กลุ่ม”

ท่ามกลางเสียงวิพากษ์วิจารณ์แข็งแะ ขบวนรถม้าก็ค่อย ๆ เคลื่อนใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ

เงินทรงชะงักหน้าออกไปดูก็ต้องตกใจเมื่อพบว่า ขบวนที่นำอยู่หน้าสุดคือสกุลเงินแห่งหนานหยาง!

จริงสิ สกุลหวังแห่งกลางหยากับอวี่จื้อ ยังมีพวกหวานจื่อหลาง ล้วนเดินทางมาถึงก่อนแล้ว ตระกูลที่เหลือก็มีเพียงสกุลเงินที่มีฐานะอาวุโสที่สุดแน่นอนว่าต้องนำขบวน

เมื่อธงสัญลักษณ์และรถม้าของสกุลเงินแห่งหนานหยางปรากฏต่อสายตา ผู้คนก็ยิ่งส่งเสียงอื้ออึงด้วยความยินดี

จังหวะนั่นเอง รถม้ากว่าสิบคันวิ่งทะยานออกมาอย่างรวดเร็วผ่านฝูงชน และรถม้าคันอื่นๆโดยไม่สนใจสิ่งใด ป้าผิงร้องตกอกตกใจ “หนี่ว่หลาง ที่นี่

มีขบวนรถองค์หญิงด้วยเจ้าค่ะ”

รถม้าที่วิ่งนำอยู่หน้าสุดเป็นขององค์หญิง ส่วนรถม้าที่ตามอยู่ด้านหลังอย่างกระชั้นชิดนั้นเป็นพระญาติและเหล่าหน้าวังหลังจากตระกูลขุนนางที่เพิ่งได้รับการแต่งตั้งภายใต้ความไว้วางใจและเห็นความสำคัญจากไท่ฮั่วและฝ่าบาท

พวกนางส่งเสียงเจี๊ยะจ้าวด้วยความยินดี ดูจากการสับดแลี้ยว ทั้งยังคลอเพลงตามอำเภอใจ เห็นชัดว่าต้องการทำตัวเป็นจุดสนใจ

สาวใช้คนเดิมเอ่ยจากด้านนอก “หนึ่งวังหลวง ท่านเองก็ไปด้วยสิเจ้าค่ะ”
เงินทรงงู่นง จากนั้นก็เข้าใจทันที จึงสั่งให้ลู่ซังขับรถม้าออกไปเช่นกัน

ตอนที่พวกหนึ่งวังหลวงส่งศักดิ์พุ่งออกไป คณะผู้ติดตามหน้าตาหล่อเหลาร่างสูงใหญ่ก็ต้องเร่งม้าตามไปคุ้มครอง ดังนั้นตอนที่รถม้าของเงินทรงงู่นงวิ่งออกไปจึงไม่มีใครได้สังเกต

กระทั่งรถม้าของนางมาหยุดลงด้านหน้าขบวนรถของสกุลเงินแห่งหนานหยาง มือข้างหนึ่งก็ยื่นมาเปิดม่านรถของนาง เป็นผู้ติดตามข้างกายเงินทงหรั่ง เขาเอ่ยอย่างนอบน้อม “หนึ่งวังหลวง เชิญลงจากรถม้าขอรับ”

เงินทงขานรับ ก่อนลงจากรถม้าตามเขาไปยังรถม้าของเงินทงหรั่ง
เงินทงหรั่งมองนางอย่างมีเมตตาจากในรถม้า ก่อนจะเอ่ยยิ้ม ๆ ว่า
“ดีมาก ขึ้นรถเถาะ”

“เจ้าค่ะ”

ทันทีที่เงินทงขึ้นไปในรถม้า ก็นั่งพับขา สองมือวางบนตัก รายงานว่า “ได้ยีนว่ามีผู้ส่งศักดิ์อยู่ ให้อาหารเข้าเมืองไปพร้อมกับท่านเจ้าค่ะ”

เงินทงหรั่งลูบเครายาว พลังหัวเราะ “ก็ได้”

สาวใช้สองคนที่อยู่ในรถม้าคลานเข้าเข้าไปช่วยจัดที่นั่งให้นางและเงินทงหรั่งอยู่ข้างกัน ก่อนจะเปิดม่านรถออก แล้วถอยกลับไปนั่งอยู่ในมุม

เสียงอึกทีกครึกโครมที่ด้านหน้าดังขึ้นเรื่อย ๆ

ขบวนรถค่อย ๆ ทั้งระยะห่างกัน ผู้อารักขาสองข้างทางควมม้าถอยไป

เล็กน้อย

ไม่ช้ารถม้าของเงินกงหรั่งที่อยู่ด้านหน้าสุดก็เข้าสู่ประตูเมืองแล้วหยุดลง
ขบวนรถที่ตามมาพากันหยุดตาม

เงินกงหรั่งลงจากรถม้า ประสานมือไปทางเงินจื่อฟาง “จื่อฟาง ลำบาก
ท่านแล้ว”

จากนั้นเขาก็เห็นรถม้าสกุลหวั่งแห่งหลวงหย่าและสกุลเซียแห่งเงินจวิน
จึงประสานมือคารวะ

เงินหรงค่อยๆ เดินตามมาทางด้านหลัง นางอมยิ้ม เงยหน้าขึ้นเล็กน้อย
พรางคารวะอย่างนอบน้อม

ทันทีที่นางปรากฏโฉม สายตานับพันคู่ล้วนจับจ้องมาที่นาง

“สตรีผู้นี้ นั่งมาด้วยกันกับเงินกงหรั่ง เป็นผู้ใดหรือ”

“กิริยาสุภาพเรียบร้อย รอยยิ้มสง่างามพร้อมเพรา คงจะเป็นสตรีมาก
ความสามารถของสกุลเงินแห่งหนานหยางกระมัง”

“สตรีมากความสามารถี รูปโฉมงดงามถึงเพียงนี้ ไม่รู้ว่าหลวงจวิน
ตระกูลใดจะมีวาสนา ฮ่าๆ”

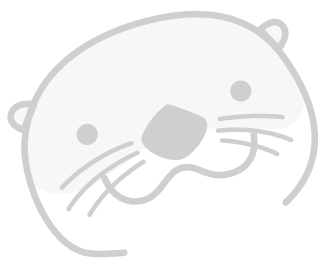
ท่ามกลางเสียงอื้ออึง ก็มีเสียงหัวเราะกังวานดังแทรกขึ้นมา กระทั่ง
เสียงอื่นๆ พลันเงียบกริบ ผุ่งชนแหวกเปิดทาง รถม้าสามคันหนึ่งที่ไม่มี
ตราสัญลักษณ์ตระกูลใด ๆ วิ่งตรงไปที่แถวหน้าของขบวน ผ่านหน้าทุกคน
ในจวนสกุลเงิน

เมื่อถึงหน้าประตูเมือง ห่างจากเงินหรั่งไม่ถึงสิบก้าว รถม้าก็ลดความ
เร็วลง ทว่ายังไม่ทันจอดสนิท ม่านรถก็เปิดออก ชายหนุ่มอายุยี่สิบเจ็ด
ยี่สิบแปด ผิวขาวซีด เครื่องนุ่งฉางม กระโดดลงจากรถม้า

องครักษ์โดยรอบต่างตกใจ รีบเข้าไปประคอง

ชายหนุ่มสาวเท้าเดินขึ้นหน้ามาสองก้าว ยังไม่ทันยืนมั่นคงก็โบกมือให้
ทุกคนถอยไป ก่อนจะยื่นมือเปะปะคว้าถูกหน้าอกของสตรีที่ออกเรือนแล้ว
อายุประมาณสามสิบปีคนหนึ่ง นางหน้าตาดูร้ายน่ากลัว นัยน์ตาขุ่นมัว
ลักษณะคล้ายกับพีสะไกใหญ่ของเงินหรง

ทันทีที่ชายหนุ่มผู้นั้นรู้สึกว่ามีมือคว้าถูกอะไรนุ่ม ๆ ก็รีบหันขวับไป
ครั้นเห็นสตรีผู้นี้ก็อ้าปากทำท่าสะดึงสะเอียน

ทดลองอ่าน